«թակոյկը կճեայը վեց» (Ցհ. Բ, 6), զոր իսկական հոմանիշը կը կարծեմ մեր անօթին: Սա արեւմտեայց մէջ, եւ համոզուած եմ թէ մեր քով ալ, էր մեծ սափոր մը լայնշէն, պարանոցաւոր ու լայնաշուրթն, երկու կարճ ականջանման կանթերով փորին վրայ, եւ փորը պատուանդան մ'ըստորոտը (Դար. Գ, 319–21), թէեւ միակ ձեւը չէր այս: Ըստ յիշեալ վկայութեանց՝ նիւթով ու թուով զանազան էր թակոյկը տաճարին մէջ:—Միջին դարուն՝ Հայք «թակուկով» ջուր ալ կը բերէին աղբիւրէն, կ'ըսէ Լամբրոնացին (ի Հյկզ.): Եւ արդէն իւր անունը ոամկացած՝ «քոյդ» կ'ըսուէր, լինելով «քարեայ» կամ «ապակեայ» ըստ այլ եւ այլ ծառայութեանց (Վաստ. 102, '37): Եւ ցարդ նոյն կոչումն ու ձեւն ունի Հայաստանի մէջ:

Ձաշակ: Հոմանիշ է առաւելապէս յն. κύαθος-ին, զոր եւ կը թարգմանէ (Ելք, Իե, 29· Թիւք, Դ, 7· Երմ· ՃԲ, 19): Աղեքսանդր զայս «ըմպելոյ բաժակ» խմացաւ: Շենկլ ճշդագոյնս համարեցաւ «փոքրիկ անօթ՝ որով գինին խառնարանէն բաժակին կ'անցնէին»: Դարեմբերգ, ձայնակից ասոր, անօթին ձեւն ալ կու տայ, որ է գոգաձեւ՝ նման շերեփի, կամ կնգղաձեւ, ունելով երկար բուն մը՝ մխուելու համար